

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové v právní věci žalobce: **Calla – Sdružení za záchranu prostředí, z.s.**, se sídlem Fráni Šrámka 1168/35, České Budějovice, IČ: 625 36 761, zastoupen Mgr. Pavlem Douchou, advokátem, se sídlem Mezibranská 579/7, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1422/65, Praha 10, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Správa úložišť radioaktivních odpadů**, se sídlem Dlážděná 1004/6, Praha 1, **2) Spolek „Nechceme úložiště Kraví Hora“**, se sídlem Habří 32, Moravecké Pavlovice, IČ: 011 89 310, **3) obec Věžná**, se sídlem Věžná 85, Bystřice pod Pernštejnem, o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 29. 4. 2015, č.j. 1063/M/15 25594/ENV/15,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 29. 4. 2015, č.j. 1063/M/15 25594/ENV/15 (dál jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 20. 10. 2014, č.j. 2092/560/14, 73273/ENV/14, GEO 4/2013 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo vyhověno žádosti osoby zúčastněné na řízení 1) a stanoveno průzkumné území pro zvláštní zásahy do zemské kůry Kraví Hora, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

- [2] Žalobce v podané žalobě shrnul průběh správního řízení a dále namítl, že napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobcem v žalobě uplatnil několik žalobních bodů.
- [3] V bodu 2.1 (nezákonnost pro nesprávné posouzení aplikace správního řádu v rozhodnutí MŽP a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nevypořádání námítky žalobce) žalobce namítl, že přestože bylo Ministerstvo životního prostředí při svém rozhodování vázáno právním názorem ministra životního prostředí, odmítlo se opětovně zabývat námitkami žalobce ohledně požadavků zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Takový postup shledal žalobce v rozporu s ustanovením § 1 odst. 2 a § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Ministerstvo bylo vázáno právním názorem, že se má vypořádat s námitkami žalobce týkajícími se správního řádu a nedodrželo-li tento právní názor, tak zatížilo své rozhodnutí vadou způsobující jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Ministr životního prostředí se k této rozkladové námitce blíže nevyjádřil, a proto je dle názoru žalobce i napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
- [4] V bodu 2.2 (postup SÚRAO při podání žádosti o stanovení průzkumného území byl nezákonný) žalobce namítl, že již v rámci správního řízení namítal, že v době podání žádosti o stanovení průzkumného území (28. 1. 2013), jakož i v době jejího doplnění (20. 2. 2013), byl v platnosti Plán činnosti a rozpočet Správy úložišť radioaktivních odpadů na rok 2013, tříletý plán a dlouhodobý plán (dále jen „plán činnosti“) přijatý usnesením vlády č. 955 ze dne 20. 12. 2012, přičemž osoba zúčastněná na řízení 1) postupovala při podání žádosti v rozporu s tímto plánem činnosti, když podala žádost bez souhlasu dotčených obcí, a nebyla tak ve smyslu ustanovení § 26 odst. 4 zákona č. 18/1997 Sb., o mírovém využívání jaderné energie a ionizujícího záření (atomový zákon) a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „atomový zákon“), oprávněna k podání předmětné žádosti. Dle názoru žalobce se ministr životního prostředí v napadeném rozhodnutí námitkami žalobce v této otázce zabýval pouze částečně, když se dle názoru žalobce vůbec nezabýval nutností postupu podle ustanovení § 30 odst. 5 správního řádu (prokázání oprávnění k podání žádosti). Dále uvedl, že nebyla vypořádána jeho námitka, že z jednání naplňujícího skutkovou podstatu správního deliktu podle ustanovení § 41 písm. f) atomového zákona nemůže vyplynout právně závazný úkon vedoucí k zahájení správního řízení. Dle názoru žalobce nemůže obstát názor, že osoba zúčastněná na řízení 1) podala žádost sice v rozporu s plánem činnosti pro rok 2013, ale v souladu s předmětem své činnosti vymezené v ustanovení § 26 odst. 3 atomového zákona ve spojení s čl. 3 odst. 2 statutu Správy úložišť radioaktivních odpadů. Činnost osoby zúčastněné na řízení 1) podle ustanovení § 26 odst. 3 atomového zákona totiž má být vykonávána právě na základě plánu činnosti, který musí mít ze systematického hlediska přednost před obecnou úpravou činnosti.
- [5] V bodu 2.3 (žalovaný nezákonně vypořádal námítky žalobce stran nedostatků žádosti SÚRAO) žalobce namítl, že již v řízení namítal, že žádost včetně jejího doplnění nemůže obstát, neboť v rozporu s ustanovením § 4 odst. 2 písm. e) zákona č. 62/1998 Sb., o geologických pracích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „geologický zákon“), neuvádí jasně a srozumitelně etapu prací, cíl, rozsah a způsob provádění prací a dobu, na kterou má být průzkumné území stanoveno.
- [6] V podbodě a) žalobce uvedl nedostatky žádosti ohledně doby, na kterou má být průzkumné území stanoveno. Uvedl, že z postupu osoby zúčastněné na řízení 1) není patrné, na jakou dobu mělo být průzkumné území stanoveno, když ve své žádosti žádala o stanovení průzkumného území do roku 2018, zatímco v doplnění žádosti z února 2013 požadovala stanovení průzkumného území pouze do roku 2016. Namítl, že základní údaje týkající se žádosti musí být jasné, konkrétní a nevyvolávající žádné pochyby, přičemž v opačném případě se jedná o podstatnou vadu žádosti, pro kterou je možné i řízení zastavit. Žalobce namítl, že vypořádání rozkladové námítky, že žádost byla omezena z hlediska časového období, když ministerstvo

v souladu se zavedenou praxí direktivně tuto dobu stanovilo (do 31. 12. 2016), nelze považovat za dostačující a srozumitelné, když z něj není patrné, na základě čeho byla žádost takto omezena.

- [7] V podbodě b) žalobce uvedl nedostatky žádosti ohledně etapy prací, pro kterou má být průzkumné území stanoveno, když namítl, že osoba zúčastněná na řízení 1) svou žádost vymezila na etapu vyhledávání a etapu průzkumu, zatímco v doplnění pouze na etapu vyhledávací. Namítl, že závěr ministerstva, že žadatel sám zúžil obsah své žádosti, nemá dle názoru žalobce oporu ve správním spise, když z něj není patrné, že by osoba zúčastněná na řízení 1) podala žádost o zúžení obsahu své žádosti. Žalobce uvedl, že osoba zúčastněná na řízení 1) svým podáním ze dne 20. 2. 2013 svou žádost doplnila, přičemž důsledkem toho bylo, že řízení obsahovala dva různé pro sobě jdoucí požadavky žadatele, co se týče etapy prací, pro které má být průzkumné území stanoveno. Ministerstvo však neprovedlo žádný úkon, kterým by žadateli umožnil jeho požadavek upřesnit a žalobci umožnilo se tak kvalifikovaně vyjádřit k té části žádosti, o které bylo následně rozhodováno. Závěrem žalobce shrnul, že ministr se vůbec touto námitkou žalobce nezabýval.
- [8] V bodu 2.4 (nepřezkoumatelnost rozhodnutí MŽP pro nesprávné vedení spisu správního orgánu) žalobce namítl, že správní spis neobsahoval veškeré dokumenty týkající se řízení, na něž žádost osoby zúčastněné na řízení 1) odkazovala, ani veškeré podklady prvostupňového rozhodnutí. Žalobce uvedl, že ministr životního prostředí se vůbec nezabýval tím, zda vedení spisu, kdy jeho jednotlivé dokumenty se nacházely na internetových stránkách žadatele, tj. subjektu, který z povahy řízení hájí odlišné zájmy ve věci a který s nimi tak mohl v průběhu řízení manipulovat, bylo provedeno v souladu s právními předpisy. Namítl, že vedení spisu neobsahující veškerá podání, písemnosti a další dokumenty vztahující se k předmětnému řízení, případně jejich přílohy je v rozporu s právními předpisy, konkrétně s ustanovením § 17 správního řádu. Žalobce v tomto bodu podpořil svou argumentaci odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č.j. 1 As 33/2011-58.
- [9] V bodu 2.1 (porušení práva žalobce na vyjádření se k podkladům rozhodnutí MŽP; pozn. soudu: tento bod pravděpodobně žalobce označil nesprávným pořadovým číslem) žalobce namítl, že vzhledem k výše uvedenému a ke skutečnosti, že k některým dokumentům se nebylo možné dostat ani z internetových stránek žadatele, bylo porušeno jeho právo na vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č.j. 1 As 164/2012-54, a uvedl, že už jen samotná skutečnost, že ministerstvo vydalo rozhodnutí, aniž by mělo oporu v řádně vedeném spise, zatěžuje celé řízení vadou, která musí mít za následek jeho zrušení. Uvedl, že skutečnost, zda se žalobce nakonec k podkladům rozhodnutí dostal či nikoliv, nemůže na uvedené vadě řízení nic změnit, jelikož nelze předvídat, zda žalobce vycházel ze stejné verze dokumentů, jaké mělo k dispozici ministerstvo. Žalobce uvedl, že se mu nepodařilo dohledat usnesení vlády č. 487/2002 Sb., stejně jako plán činnosti na rok 2014.
- [10] V bodu 2.5 (při posuzování veřejných zájmů nebylo zohledněno následné využití předmětného území) žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, č.j. 7 As 70/2009-190, ze kterého dovodil, že ministerstvo při vydávání prvostupňového rozhodnutí dostatečně nezohlednilo zájmy na následném využití území, resp. v rozhodnutí chybí úvaha, na základě čeho ministerstvo dospělo k závěru, že neexistuje veřejný zájem, který by převýšil zájem na následném využití výhradního území. Namítl, že závěry uvedené v napadeném rozhodnutí jsou jednak neodůvodněnou změnou rozhodovací praxe ministra životního prostředí a tedy porušením zásady legitimního očekávání podle ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, jednak jsou excesem, který vybočuje z právních závěrů výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu. Uvedl, že na základě současného stavu spisu nemůže ministerstvo kvalifikovaně rozhodnout, jelikož žadatel neuvedl nic, z čeho by bylo možné zjistit parametry budoucího záměru. Žalovaný tak rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

- [11] V bodu 2.6 (Ministerstvo životního prostředí nesprávně posoudilo váhu různých aspektů veřejného zájmu ve věci) žalobce uvedl, že v rámci rozkladu brojil proti posouzení otázky veřejného zájmu, když ministerstvo vybočilo z mezí správního uvážení a nezohlednilo námitky jiných ve věci relevantních veřejných zájmů, anebo je dezinterpretovalo. Žalobce tyto veřejné zájmy uvedl v podbodech a) až e).
- [12] V podbodu a) žalobce k otázce posouzení veřejného zájmu hospodárnosti a efektivity nakládání s veřejnými prostředky uvedl, že závěry ministra by mohly obstát pouze v oblasti soukromého podnikání, kdy je skutečně věcí soukromé osoby, jak naloží se svým rozpočtem. Uvedl, že v oblasti veřejného hospodaření je osoba zúčastněná na řízení 1) vázána principy hospodárnosti, účelnosti a efektivity nakládání s veřejnými prostředky, přičemž z toho důvodu výběr lokalit nemůže být svévolný a nemůže ignorovat stávající výsledky průzkumů i názory odborné veřejnosti na vhodnost lokality. Uvedl, že má za to, že v případě, kdy je žadatelem subjekt veřejného práva, tak musí žalovaný přihlížet ke skutečnosti, zda nedochází ke zjevně neekonomickému využívání veřejných prostředků.
- [13] V podbodu b) žalobce k otázce posouzení veřejného zájmu vyjádřeného v referendu obce Bukov uvedl, že občané této obce se v něm vyslovili proti spolupráci obce s osobou zúčastněnou na řízení 1) na vybudování hlubinného úložiště a proti tomu, aby se takové hlubinné úložiště v blízkosti obce nacházelo. Uvedl, že pokud by nebylo možné přihlídnout k žádnému veřejnému zájmu, který může převážit zájmy na stanovení průzkumného území jen z důvodu, že by pak takové průzkumné území nemohlo být stanoveno, pak by celý institut posuzování veřejných zájmů ztrácel na významu.
- [14] V podbodu c) žalobce k otázce posouzení veřejného zájmu na ochraně obcí, u nichž nebyl získán jejich souhlas, uvedl, že shledal tento veřejný zájem v rámci plánu činnosti pro rok 2013 a v Politice územního rozvoje 2008. Namítl, že ministerstvo tento veřejný zájem vůbec nereflektovalo, když uvedlo, že z hlediska rozhodování o stanovení průzkumného území považuje za aktuální plán činnosti na rok 2014. Žalobce uvedl, že nepovažuje plán činnosti na rok 2014 za relevantní pro danou věc, když řízení bylo zahájeno za platnosti plánu činnosti na rok 2013.
- [15] V podbodu d) žalobce k otázce posouzení veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny uvedl, že se správní orgány nedostatečně zabývaly posouzením vlivu geologických prací a realizace záměru hlubinného úložiště ve vztahu k přírodní památce Trenckova rokle.
- [16] V podbodu e) žalobce k otázce posouzení veřejného zájmu na dodržování zásad činnosti správních orgánů namítl, že na Správu úložišť radioaktivních odpadů se vztahují základní činnosti správních orgánů, jelikož je tato organizační složkou státu, která stát ze zákona zastupuje v řízení o stanovení průzkumného území pro zvláštní zásahy do zemské kůry v souvislosti se zřízením hlubinného úložiště. Osoba zúčastněná na řízení 1) tak byla dle názoru žalobce povinna dodržovat tyto základní zásady činnosti správních orgánů, avšak při podávání žádosti nedodržela zásadu zákonnosti, když jednala v rozporu s tehdy platným a účinným plánem činnosti na rok 2013.
- [17] V bodu 2.7 (podklady shromážděné v průběhu řízení neprokazují veřejný zájem na stanovení průzkumného území), žalobce v podbodu a) uvedl, že osoba zúčastněná na řízení 1) podala žádost v rozporu s plánem činnosti na rok 2013, neboť si nevyžádala souhlasy všech dotčených obcí, čímž porušila zásadu legality. Žalobce namítl, že vypořádání rozkladové námítky v této otázce je nesprávné v tom, že zájmy na vybudování hlubinného úložiště jsou při rozhodování ministerstva irelevantní.
- [18] V podbodu b) žalobce namítl, že ačkoliv je ukládání radioaktivních odpadů a vyhořelého paliva patrně nejbezpečněji realizovatelné pomocí hlubinného úložiště, tak správní orgány měly zkoumat, zda je dán důvod pro nezbytnost vybudování hlubinného úložiště na území České

republiky, resp. v předmětné lokalitě, a zda tato skutečnost převyšuje zájem na alternativním naplnění Společné úmluvy o bezpečnosti při nakládání s vyhořelým palivem a o bezpečnosti při nakládání s radioaktivními odpady a směrnici Rady 2011/70/Euratom ze dne 19. 7. 2011, kterou se stanoví rámec Společenství pro odpovědné a bezpečné nakládání s vyhořelým palivem a radioaktivním odpadem - tj. uložení nebezpečného odpadu do hlubinných úložišť umístěných na vhodných místech v jiných státech.

- [19] V podbodě c) žalobce uvedl, že Koncepte nakládání s radioaktivními odpady a vyhořelým jaderným palivem v České republice, která byla schválena usnesením vlády ze dne 15. 5. 2002 č. 487, ukládá do roku 2015 vybrat dvě finální lokality pro hlubinné úložiště, které budou zaneseny do územních plánů. Uvedl, že z toho je zřejmé, že stanovení průzkumných území pro 7 kandidátních lokalit je v rozporu s touto koncepcí a s jejím harmonogramem.
- [20] V podbodě d) žalobce k odkazu správních orgánů na usnesení vlády č. 929 ze dne 20. 7. 2008, kterým byla schválena Politika územního rozvoje, uvedl, že tento dokument přikazoval vybrat vhodné lokality pro vybudování hlubinného úložiště toliko za účasti obcí, když tento závěr odpovídá znění plánu činnosti na rok 2013.
- [21] V podbodě e) žalobce k výše uvedené směrnici Euratom uvedl, že ministr životního prostředí se s žalobcem namítanými požadavky této směrnice vypořádal pouhým odkazem na zákonné zajištění účasti veřejnosti v řízení dle geologického zákona, které přiznává obcím i žalobci postavení účastníka řízení. Namítl, že správní orgány zcela ignorují možnost ukládání radioaktivních odpadů a vyhořelého paliva v hlubinných úložištích na území jiných států. Dále poukázal na skutečnost, že účinná účast v řízení nemůže zahrnovat pouze formální postavení veřejnosti, co by účastníka řízení, nýbrž musí vést k faktickému zohlednění zájmů veřejnosti při rozhodování ve věcech zřízení hlubinného úložiště.
- [22] V bodu 2.8 (správní orgány nevzaly při svém rozhodování v úvahu námitky nevhodnosti lokality pro vybudování hlubinného úložiště) žalobce namítal nevhodnost lokality, když odkázal na důkazy navrhované v průběhu řízení (odborné vyjádření Mgr. Matěje Machka, Ph.D., z Geofyzikálního ústavu Akademie věd České republiky, a studii společnosti AQUATEST a.s. z roku 2011), z nichž vyplývá nevhodnost lokality pro realizaci dalších prací směřujících k vybudování hlubinného úložiště a značná rizikovost takového postupu, a to především z důvodu výskytu staré důlní činnosti a těžby surovin v užších lokalitách ve smyslu ustanovení § 2 vyhlášky č. 215/1997 Sb., o kritériích na umístění jaderných zařízení a velmi významných zdrojů ionizujícího záření, ve znění pozdějších předpisů. Dle názoru žalobce se měly správní orgány zabývat veřejným zájmem na vybudování hlubinného úložiště v lokalitě, tj. i vhodností této lokality. Právě z důvodů již provedených rozsáhlých studií a jiných materiálů již existuje pro lokalitu dostatek podkladů a je tak dle názoru žalobce nepravděpodobné, že by práce v průzkumném území dospěly k zásadním novým poznatkům.
- [23] Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [24] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí.
- [25] K bodu 2.1 žaloby žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce v tomto bodu jsou nekonkrétní, když není zřejmé, které námitky žalobce nebyly vypořádány. Uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se správním řádem, jakož i ostatními právními předpisy.
- [26] K bodu 2.2 žaloby žalovaný uvedl, že nebyl dán žádný důvod vyzývat osobu zúčastněnou na řízení 1) k prokázání jejího oprávnění, když její statut je založen usnesením vlády č. 801 ze dne 10. 11. 2010 a je všeobecně znám. Navíc oprávnění k podání žádosti vyplývá přímo z ustanovení § 26 odst. 1 a 3 atomového zákona. Uvedl, že má za to, že jestliže je předmětem činnosti osoby zúčastněné na řízení 1) např. výstavba úložišť radioaktivních odpadů, pak musí mít tento subjekt logicky možnost činit úkony směřující k této výstavbě. Osoba zúčastněná na řízení 1) tak musí

mít zároveň i oprávnění podat žádost směřující k nalezení vhodné lokality pro vybudování hlubinného úložiště radioaktivních odpadů. Ani plán činnosti, ani atomový zákon přitom žádné další podmínky pro podání takové žádosti nestanoví. Podání předmětné žádosti tak bylo výkonem oprávnění osoby zúčastněné na řízení 1), a nemohlo tak být správním deliktem.

- [27] K bodu 2.3 žaloby žalovaný uvedl, že podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu, bez ohledu na to, jak je označeno. Podání osoby zúčastněné na řízení 1) nazvané jako „doplnění žádosti“ je tak třeba považovat částečně za doplnění žádosti na základě učiněné výzvy a částečně za její zúžení. Z obsahu doplnění žádosti pak vyplývá, že tato byla omezena tak, že nadále žadatel požadoval stanovení průzkumného území pouze pro etapu vyhledávání a nikoliv již pro etapu průzkumu, a na období od roku 2013 do roku 2016. Toto zúžení žádosti bylo provedeno v souladu se správním řádem a žalobce jím nemohl být nijak zkrácen na svých právech.
- [28] K bodu 2.4 a duplicitnímu bodu 2.1 žaloby žalovaný uvedl, že z žaloby není zřejmé, k jakým konkrétním dokumentům se žalobce nemohl vyjádřit. Dle názoru žalovaného se žalobce mohl vyjádřit ke všem podkladům napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení 1) na svých internetových stránkách zveřejnila další dokumenty, např. z toho důvodu, aby svůj záměr více vysvětlila veřejnosti, nelze považovat za vadu správního řízení. V případě těchto dokumentů se nejednalo o podklady rozhodnutí, ale sloužily pouze jako zdroj doplňujících informací.
- [29] K bodu 2.5 žaloby žalovaný uvedl, že interpretace žalobce, že již v okamžiku rozhodování o stanovení průzkumného území by musely být posuzovány všechny následné etapy, včetně případného samotného povolení provozu hlubinného úložiště, nemá oporu v právních předpisech. Uvedl, že dokud nejsou k dispozici relevantní informace, které mohou být získány až po stanovení průzkumného území, umožňující posoudit, která lokalita je nejvhodnější pro vybudování hlubinného úložiště, nelze posuzovat všechny možné důsledky povolení provozování hlubinného úložiště, neboť takové posuzování by bylo čistě spekulativní. Uvedl, že neshledal žádný ze zákonných důvodů podle ustanovení § 4a odst. 5 a 6 geologického zákona, který by jej povinoval k zamítnutí žádosti. Jestliže nebyly naplněny zákonné důvody pro zamítnutí žádosti, bylo třeba průzkumné území stanovit, neboť rozhodování o podané žádosti má v tomto případě povahu povolení.
- [30] K bodu 2.6 žaloby žalovaný uvedl, že žalobce zde prakticky opakuje své argumenty, které již uplatnil ve svém rozkladu, a proto žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K podbodům a) žalovaný uvedl, že vytipované lokality je třeba nejprve prozkoumat a poté rozhodnout, která z nich je nejvhodnější pro vybudování hlubinného úložiště. Budování hlubinného úložiště bez předchozího náležitého průzkumu by bylo v rozporu se zásadou efektivity a hospodárnosti. K podbodům b) žalovaný uvedl, že zájem na geologickém průzkumu dané lokality za účelem možného budoucího zřízení hlubinného úložiště je velmi silným celospolečenským (státním) zájmem, neboť problematiku vyhořelého paliva je třeba z dlouhodobého hlediska řešit, když současnou situaci (skladování vyhořelého paliva na povrchu v atomových elektrárnách) nelze do budoucna považovat za udržitelnou. Uvedl, že umístění jaderného paliva mimo území České republiky se v současné době nejeví jako reálné. Proto nelze nadřazovat výsledek několika obecních referend za vyjádření veřejného zájmu převyšujícího zájem na vybudování hlubinného úložiště. K podbodům c) žalovaný uvedl, že ochrana obcí by měla být zajištěna mimo jiné tím, že bude vybrána nejvhodnější lokalita pro vybudování hlubinného úložiště, k čemuž slouží právě stanovení průzkumného území. Uvedl, že nelze reálně očekávat, že by jakákoliv obec v České republice dala souhlas se stanovením průzkumného území na svém území. K podbodům d) žalovaný uvedl, že daná lokalita pro stanovení průzkumného území byla ze strany žadatele vybrána v České republice tak, aby zájmy na ochrany přírody a krajiny byly dotčeny v nejnižší možné míře. Uvedl, že se zabýval otázkou existence veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny ve vztahu k intenzitě veřejného zájmu na stanovení průzkumného území a případného vybudování hlubinného úložiště v dostatečném rozsahu

v souladu s požadavkem ustanovení § 4a odst. 6 ve spojení s ustanovením § 22a odst. 1 geologického zákona. Dále žalovaný zdůraznil, že vyhověním žádosti bylo stanoveno průzkumné území za účelem případného využití budoucího vybudování hlubinného úložiště. Byly povoleny geologické práce pro etapu vyhledávání, kdy nebudou prováděny geologické práce spojené se zásahem do pozemku. K podbodě e) žalovaný odkázal na své vyjádření k bodu 2.2 žaloby.

- [31] K bodu 2.7 žaloby žalovaný uvedl, že veřejný zájem na stanovení průzkumného území a případném následném vybudování hlubinného úložiště byl v napadeném rozhodnutí dostatečně prokázán a konkretizován. Uvedl, že žalobce pro tvrzení zpochybňující případné vybudování hlubinného úložiště v lokalitě Kraví Hora nenabídl žádné relevantní argumenty. Dále žalovaný uvedl, že tato lokalita, stejně jako všechny ostatní lokality, byla vytipována tak, aby vyhovovala požadavkům pro případnou výstavbu hlubinného úložiště z hlediska současných znalostí o geologické stavbě České republiky, aby nebyla situována do blízkosti velkých sídel a aby se nenacházela na území národního parku či chráněné krajinné oblasti. Dále uvedl, že Koncepce pro nakládání s radioaktivními odpady směřuje k vytipování vhodných lokalit, následnému stanovení průzkumného území, a po provedení průzkumu a následném vybrání nejvhodnější lokality, vybudování hlubinného úložiště v té lokalitě, která se po provedeném geologickém průzkumu ukáže jako nejvhodnější. Uvedl, že získat souhlas obcí je reálně nemožné, a proto byl tento požadavek z následujících usnesení vlády, týkajících se této problematiky, vypuštěn. Závěrem vyjádření k tomuto bodu žaloby žalovaný uvedl, že účast veřejnosti byla ve správních řízeních dostatečně zajištěna, když taková účast automaticky neznamená, že v případě nesouhlasu veřejnosti nemůže být průzkumné území stanoveno.
- [32] K bodu 2.8 žaloby žalovaný uvedl, že všechny lokality, pro které osoba zúčastněná na řízení 1) podala obdobnou žádost jako v daném případě, byly vytipovány tak, aby vyhovovaly požadavkům pro výstavbu hlubinného úložiště z hlediska současných znalostí o geologické stavbě České republiky, a proto tvrzení žalobce o apriorní nevhodnosti lokality Kraví Hora pro případné následné vybudování hlubinného úložiště dle názoru žalovaného nemá oporu v realitě.
- [33] Osoba zúčastněná na řízení 1) se dne 3. 12. 2015 vyjádřila k podané žalobě a navrhla její zamítnutí.
- [34] K bodu 2.1 uvedla, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je třeba rozumět tak, že ministerstvo je vázáno výčtem důvodů uvedeným v ustanovení § 4a geologického zákona, pro které lze žádost zamítnout. To znamená, že ministerstvo není povinno žádost zkoumat z hlediska kritérií nad rámec požadavků vyplývajících z ustanovení § 4a geologického zákona. Nejsou-li tedy stanovené zákonné důvody pro zamítnutí žádosti naplněny, je třeba průzkumné území stanovit, neboť řízení o podané žádosti má povahu povolení.
- [35] K bodu 2.2 uvedla, že plán činnosti je třeba považovat za dokument strategického charakteru schvalovaného vládou. Zdůraznila, že veškeré koncepční a strategické dokumenty vycházejí z určitých předpokladů, které se však v praxi mohou ukázat jako objektivně nesplnitelné, neboť jejich splnění nezávisí pouze na osobě zúčastněné na řízení 1), ale i na třetích subjektech, jejichž rozhodování nemůže žadatel i přes svoji snahu o konsensuální přístup ovlivnit (např. předpoklad dosažení dohod s obcemi, který se nepodařilo naplnit na žádné lokalitě). V takových případech pak nezbyvá, než přistoupit ke změně strategického dokumentu. Odkaz žalobce na plán činnosti na rok 2013 je dle názoru osoby zúčastněné na řízení 1) zavádějící, a to proto, že tento plán činnosti předpokládal jiný typ geologických průzkumných prací a jiný předmět žádosti o stanovení průzkumného území (předpokládaly se geologické práce včetně hlubokých vrtů a dalších technických prací se zásahy do pozemků, nikoliv pouze etapa vyhledávání), a proto, že změna strategie byla zohledněna v plánu činnosti na rok 2014. Dále osoba zúčastněná na řízení 1) zdůraznila, že platí zásada, že pro správní orgán je rozhodující právní a skutkový stav v době rozhodování, z níž vyplývá, že správní orgán může posuzovat soulad žádosti výhradně s plánem činnosti platným v době rozhodování, tj. plánem činnosti na rok 2014. Dále uvedla, že změna

strategie k postupu při zužování potencionálních lokalit a při provádění geologických průzkumů v první etapě nelze považovat za porušení jakékoliv povinnosti uložené atomovým zákonem.

- [36] K bodu 2.3 uvedla, že podání nazvané jako „doplnění žádosti“ z února 2013 je třeba považovat částečně za doplnění žádosti na základě učiněné výzvy, částečně za její zúžení.
- [37] K bodu 2.4 uvedla, že trvá na tom, že žádost a její přílohy naplnily všechny náležitosti stanovené geologickým zákonem. Uvedla, že za účelem zajištění co největší transparentnosti a informovanosti veřejnosti umístila na své internetové stránky celou řadu odborných dokumentů týkajících se této problematiky, vyhotovených nad rámec povinných příloh žádosti, aby se s nimi každý účastník i veřejnost měly možnost volně seznámit. Dále odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, č.j. 11A 69/2010-52, který se zabýval obdobnou věcí. Dále uvedla, že žádost splnila náležitosti požadované geologickým zákonem. V daném případě nelze dle názoru osoby zúčastněné na řízení 1) hovořit o nesprávném vedení správního spisu, neboť se v případě zveřejněných dokumentů jedná o dokumenty osvětového charakteru, které nelze považovat za podklady nezbytné pro vyhovění žádosti. K námitce chybějících strategických dokumentů ve správním spisu, zdůraznila, že žalobce ve svých podáních na tyto strategické dokumenty odkazoval, přičemž tuto námitku vznesl až v podané žalobě. Uvedla, že obsah plánu činnosti ani jiných strategických dokumentů není nezbytným podkladem pro posouzení naplnění požadavků ustanovení § 4 a § 4a geologického zákona.
- [38] K bodu 2.5 uvedla, že se podle jejího názoru ministerstvo touto otázkou vypořádalo nadmíru dostatečně. Zopakovala, že Česká republika je státem, na jehož území vznikají radioaktivní odpady, včetně vysoce radioaktivních odpadů tvořených vyhořelým jaderným palivem vzniklým v důsledku provozování jaderných elektráren Temelín a Dukovany. Bez ohledu na budoucí vývoj jaderné energetiky, i za stávající produkce a existence radioaktivních odpadů na území ČR a stávajících právních a mezinárodních závazků státu se s nimi bezpečně vypořádat, nemá nalezení lokality pro vybudování hlubinného úložiště radioaktivních odpadů žádnou alternativu, jedná se tedy o veřejný zájem nejvyšší priority.
- [39] K bodu 2.6.a) uvedla, že co se týká otázky efektivnosti a hospodárnosti nakládání s veřejnými prostředky, není tato předmětem řízení o stanovení průzkumného území a není v pravomoci žalovaného tuto otázku přezkoumávat, jelikož se jedná o otázku dohledové činnosti Rady Správy úložišť radioaktivních odpadů, resp. o otázku nastavení mantinelů činnosti osoby zúčastněné na řízení 1) vládou v rámci statutu, plánu činnosti a rozpočtu. Dále uvedla, že data, která má pořídit geologický průzkum, nelze jinak než geologickým průzkumem získat. Za nevhodné by pak bylo nutné považovat situaci, pokud by bez řádného geologického průzkumu byly vynakládány finanční prostředky na určitou lokalitu, přičemž by se následně ukázalo, že je z geologického hlediska nevhodná.
- [40] K bodu 2.6.b) uvedla, že výsledkem místního referenda může být pouze vázanost představitelů obce výsledkem referenda při výkonu samostatné působnosti, v ostatních případech má pouze konzultativní povahu. Dále uvedla, že výsledky referend obcí automaticky nepředstavují veřejný zájem.
- [41] K bodu 2.6.c) uvedla, že obce musejí vždy uvést, co konkrétně považují za veřejný zájem a jak by mohl být konkrétně ohrožen provedením jakých geologických prací, samotné vyslovení nesouhlasu veřejný zájem nezakládá. Dále uvedla, že plán činnosti stanoví určité strategické postupy vůči obcím, nicméně tyto postupy nelze automaticky hodnotit jako vyjádření veřejného zájmu. Uvedla také, že ve všech předpisech je uvedeno spojení „za účasti obcí“, které je třeba vykládat tak, že se jedná o zajištění zapojení obcí do daného procesu, nikoliv nutnost vyjádření souhlasu.
- [42] K bodu 2.6.d) uvedla, že žalobce nikde neuvádí, že by průzkum měl být v rozporu se státní politikou životního prostředí. Uvedla, že stanovení průzkumného území jí nezakládá oprávnění

na uskutečnění jakéhokoliv zásahu do chráněných území v rozporu s jeho zákonem stanovenou ochranou.

- [43] K bodu 2.6.e) uvedla, že změna strategie v plánu činnosti je nutným vyústěním situace, kdy snaha o konsenzuální přístup nevedla ke kýženému výsledku a nedošlo k získání souhlas všech obcí ani na jedné lokalitě, a s ohledem na zákonnou povinnost zajištění bezpečnosti nakládání s radioaktivními odpady, kterou má osoba zúčastněná na řízení 1) bez ohledu na to, zda se jí podařit zajistit získání souhlasu obcí, byl proto tento přístup změněn na podání žádosti o stanovení průzkumného území pro geologické průzkumné práce realizované pouze neinvazivními metodami, a to na všech lokalitách (etapa vyhledávání).
- [44] K bodu 2.7 mimo jiné uvedla, že vzhledem k tomu, že neexistuje možnost uložení radioaktivního odpadu v zahraničí, není jiná možnost než vybudování hlubinného úložiště na území České republiky. Uvedla, že žalobci žádným způsobem neprokazují svá tvrzení o tom, že by některý jiný stát na svém území umožňoval ukládání radioaktivního odpadu z České republiky. Uvedla, že pokud Koncepce předpokládala výběr dvou finálních lokalit již v roce 2015, tím spíše je dán veřejný zájem na zúžení stávajícího počtu sedmi lokalit na základě geologických prací v souladu s rozhodnutím o stanovení průzkumného území na čtyři potencionálně vhodné lokality, jestliže lze předpokládat výběr dvou finálních lokalit až v roce 2018.
- [45] K bodu 2.8 uvedla, že činit závěry o nevhodnosti dané lokality není bez provedené geologických průzkumných prací možné, neboť závěry, kterými argumentuje žalobce, byly učiněny pouze na základě geologického výzkumu dané lokality. Podrobné a účelově zaměřené geologické práce, které mohou vhodnost lokality potvrdit či vyvrátit jsou prováděny teprve ve fázi průzkumných prací. Tvrzení žalobce o nevhodnosti dané lokality tak bude v rámci geologického průzkumu buď potvrzeno či vyvráceno, což je účelem stanovení průzkumného území.
- [46] Téhož dne se vyjádřila i osoba zúčastněná na řízení 2), která k námitkám týkajícím se správního řádu uvedla, že, jak vyplývá z prvostupňového rozhodnutí, tak se žalovaný opětovně a v rozporu se závaznými pokyny ministra životního prostředí, zcela odmítl některými námitkami účastníků řízení zabývat, a to se zcela stejnou argumentací, kterou ve svém původním rozhodnutí ministr považoval za rozpornou s právními předpisy. Dále uvedla, že je zcela zřejmé, že se ministr v napadeném rozhodnutí dostatečně nezabýval námitkami účastníků řízení a prvostupňové rozhodnutí řádně nepřezkoumal, neboť v opačném případě by nikdy nemohl dojít k závěru, že z odůvodnění předmětného rozhodnutí ministerstva vyplývá, že se ministerstvo zabývalo námitkami ostatních účastníků řízení v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Uvedla, že prvostupňové rozhodnutí a žalobou napadené rozhodnutí jsou vzájemně rozporná, nesrozumitelná a nepřesvědčivá. Uvedla, že námitky účastníků řízení byly do správního spisu založeny v písemné formě s výslovným uvedením, že se tyto námitky týkají nedodržení podmínek správního řádu. Žalovaný se však s žádnou těchto námitek nezabýval s obecným odůvodněním, že je ve vztahu k žádosti vyloučena aplikace správního řádu.
- [47] K vedení spisu v rozporu se zákonem osoba zúčastněná na řízení 2) uvedla, že se v samotném spisu nearchivovaly všechny zásadní materiály pro rozhodnutí, které byly údajně umístěny pouze na internetu. Dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č.j. 4 As 58/2005.
- [48] K nedostatkům žádosti uvedla, že není jasný vztah žádosti z ledna 2013 a doplnění žádosti z února 2013, tj. které části žádosti včetně příloh zůstávají platné a které již nikoliv a v jaké rozsahu případně měla být žádost doplněna či nahrazena podáním novým. Dle názoru osoby zúčastněné na řízení 2) mělo ministerstvo vyzvat žadatele k upřesnění, a pokud by tyto vady nebyly ani tímto způsobem odstraněny, tak nebylo ministerstvo vůbec oprávněno se žádostí zabývat, neboť se jedná o žádost neurčitou, nesrozumitelnou, a proto i neprojednatelnou. Závěr ministra je v rozporu s prvostupňovým rozhodnutím, ve které je konstatováno,

že ministerstvo určilo dobu platnosti průzkumného území samo svým direktivním rozhodnutím, nikoliv že žádost byla v tomto ohledu žadatelem upravena.

- [49] K existenci dalšího veřejného zájmu uvedla, že nestačí poměřovat veřejné zájmy pouze se zájmem na dalším průzkumu, ale je nutno tyto veřejné zájmy poměřovat též se zájmem na následném využití předmětného území. Dále uvedla, že ministerstvo se snažilo hledat podpůrné argumenty pro to, že veřejný zájem na stanovení průzkumného území je převažující nad všemi ostatními potencionálními veřejnými zájmy. Ministerstvo se vůbec nesnažilo hledat veřejný zájem převyšující veřejný zájem na následném konkrétním způsobu využití lokality. Ministr životního prostředí však v žalobou napadeném rozhodnutí již nepožadoval, aby ministerstvo zkoumalo existenci dalšího veřejného zájmu, který by mohl převažovat nad zájmem na následném konkrétním využití lokality. Ministr tak oproti svému původnímu rozhodnutí ve věci změnil svoji interpretaci a aplikaci ustanovení § 4a odst. 6 geologického zákona. V rozhodování ministra tak dle osoby zúčastněné na řízení 2) lze spatřovat prvky libovůle. Nad rámec výše uvedeného uvedla, že žalovaný se ani otázkou následného konkrétního způsobu využití dané lokalit ani zabývat nemohl, a to proto, že samotná žádost ohledně následného konkrétního způsobu využití lokality Kraví hora neuvádí téměř žádné informace. Bez údajů týkajících se alespoň základních parametrů, vlastností, či podmínek fungování hlubinného úložiště jaderného odpadu, nemůže být žalovaný schopen kvalifikovaně rozhodnout, zda je stanovení průzkumného území v lokalitě vhodné či nikoliv. Dále uvedla, že na jednotlivé fáze přípravy výstavby hlubinného úložiště nelze nahlížet odděleně jako na samostatná řízení, nýbrž je nutno je vnímat jako jeden celek.
- [50] K nevhodnosti stanovení průzkumného území osoba zúčastněná na řízení 2) uvedla, že bez ohledu na uvedené vady by ke stanovení průzkumného území nebyl dán věcný důvod. Z obou dokumentů citovaných žalobcem vyplývá nevhodnost prostředí posuzované lokality. Využití území pro pozdější vybudování jaderného úložiště je dle odborného vyjádření znemožněno zejména z těchto důvodů: a) výskyt staré důlní činnosti v užších lokalitách (§ 4 písm. n) vyhlášky č. 215/1997 Sb.), b) výskyt těžby surovin v užších lokalitách (§ 4 písm. o/ vyhlášky č. 215/1997 Sb.). Existence výskytu těchto skutečností je podle ustanovení § 4 této vyhlášky vylučujícím kritériem, které jednoznačně znemožňuje využití území pro umístování. Ministerstvo tyto skutečnosti nebralo v úvahu a nelogicky v rozporu s těmito předpoklady uvedlo, že lokalita Kraví hora má nespornou výhodu v tom, že navazuje na staré důlní dílo. Dle osoby zúčastněné na řízení 2) jsou již existující studie postačující k závěru, že lokalita Kraví hora je pro uvedené účely nevhodná, není tedy dán důvod opětovně investovat nemalé peníze do průzkumu, který s největší pravděpodobností povede k totožnému závěru. Uvedla, že na žadatele se jako veřejný subjekt vztahovala povinnost jednat s péčí řádného hospodáře, nebyl tak omezen pouze svým rozpočtem, ale i touto zásadou. Dle osoby zúčastněné na řízení 2) tak měl žalovaný povinnost poměřovat veřejný zájem na efektivním a hospodárném nakládání s veřejnými prostředky s veřejným zájmem na dalším průzkumu lokality a na následném konkrétním využití lokality.
- [51] Osoba zúčastněná na řízení 2) dále k existenci dalších veřejných zájmů uvedla, že může existovat mnoho dalších veřejných zájmů, které dále rozvedla. Upozornila zejména na veřejný zájem na ochraně přírody, která by jak samotným průzkumem, tak i případným následným vybudováním úložiště jaderného odpadu mohla být silně poškozena. V předmětné lokalitě se totiž nachází přírodní park Svratecká hornatina a žijí zde ohrožené či silně ohrožené druhy živočichů a rostlin, na které může mít vyhovění žádosti zásadní vliv. Dále uvedla, že existuje veřejný zájem na bezpečnosti a zdraví obyvatelstva, když výstavby hlubinného úložiště může na statisíce let zásadním negativním způsobem ovlivnit život místních obyvatel. Dále uvedla, že existuje veřejný zájem na zachování stability prostředí v lokalitě Kraví hora, když tato je již dnes silně postižena jinou důlní činností, která má též negativní vliv na život a zdraví obyvatel –

v lokalitě se nachází těžené ložisko Rožná, vydobyté a zatopené ložisko Olší a pro blízkou budoucnost je plánována výstavba podzemního zásobníku plynu.

- [52] Závěrem svého vyjádření osoba zúčastněná na řízení 2) uvedla, že správní orgány vůbec nezvažovaly obě varianty, tj. zda žádosti vyhovět či nevyhovět. Uvedla, že správní orgán má vždy možnost žádost o stanovení průzkumného území zamítnout, pokud není dostatečná po formální stránce, popř. není věcně důvodná. Smyslem řízení o stanovení průzkumného území není vyhovění žádosti, ale její formální a věcné přezkoumání a vydání kvalifikovaného a spravedlivého rozhodnutí.
- [53] K vyjádření osoby zúčastněné na řízení 1) podala dne 23. 2. 2016 osoba zúčastněná na řízení 2) vyjádření, ve kterém uvedla, že s argumentací osoby zúčastněné na řízení 1) nesouhlasí.
- [54] K bodu 2.1 uvedla, že žádost je podáním ve smyslu ustanovení § 37 správního řádu a musí tak splňovat veškeré náležitosti, které správní řád ve směru k takové žádosti požaduje.
- [55] K bodu 2.2 uvedla, že zde žadatel dospěl k velmi odvážnému právnímu názoru, ze kterého vyplývá, že plán činnosti na rok 2013 je de facto k ničemu a že nebyl povinen se jím řídit a dodržovat jej, pokud se pro něj ukázalo být strategicky výhodnějším postupovat jiným způsobem. Pokud plán činnosti na rok 2013 stanovil určité povinnosti či předpoklady pro podání žádosti o stanovení průzkumného území a tyto předpoklady splněny nebyly, žadatel nebyl oprávněn žádost v roce 2013 podat, a pokud tak učinil, tak jednoznačně porušil zákon. Pokud byla žádost podána v roce 2013, pak je tento úkon učiněný v roce 2013 hodnotit podle plánu činnosti na rok 2013, nikoliv podle pozdějších plánů.
- [56] K bodu 2.3 uvedla, že dokument takto závažného charakteru by měl být jednoznačný a nevyvolávající pochybnosti. Uvedla, že správní orgán není oprávněn direktivně cokoli stanovovat, pokud není zcela zřejmé, čeho se žadatel domáhá, a není oprávněn svým direktivním rozhodnutím takto podstatně dotvářet či měnit projev vůle žadatele.
- [57] K bodu 2.4 uvedla, že je zcela irelevantní, že jednalo o povinné či nepovinné přílohy žádosti, podstatné je to, že se jednalo o podklady, na základě kterých správní orgán rozhodoval o předmětné žádosti.
- [58] K bodu 2.5 uvedla, že pokud by byl přijat názor osoby zúčastněné na řízení 1), že nalezení lokality pro vybudování hlubinného úložiště nemá žádnou alternativu, pak by žádná správní řízení nemusela probíhat, neboť by bylo stejně rozhodnuto předem.
- [59] K bodu 2.6.a) uvedla, že efektivní a hospodárné nakládání s veřejnými prostředky může být právě jedním z veřejných zájmů. Pokud by se ukázalo, že se jedná o nakládání neefektivní a nevhodné, pak by bylo možné žádost zamítnout, popř. v povolení stanovit takové podmínky, které efektivnost a hospodárnost zabezpečí.
- [60] K bodu 2.6.b) uvedla, že pokud se obyvatelé jedné z dotčených obcí vysloví v referendu proti vybudování hlubinného úložiště, pak je v demokratickém právním státě nutno brát takový postoj obyvatel v potaz, resp. je nutno takový postoj považovat za veřejný zájem.
- [61] K bodu 2.6.c) uvedla, že nesouhlasí s názorem, dle kterého obec musí vždy uvést, co konkrétně považují za veřejný zájem. Je to právě žalovaný jako správní orgán, který má z úřední povinnosti hledat veškeré v úvahu přicházející veřejné zájmy a poměřovat je s veřejným zájmem na dalším průzkumu lokality a na následném konkrétním využití lokality.
- [62] K bodu 2.6.d) zopakovala svá dřívější tvrzení. K bodu 2.6.e) uvedla, že pro žalovaného existovala jednoznačná povinnost posuzovat veřejný zájem na dodržování činnosti správních orgánů s veřejným zájmem na dalším průzkumu lokality a na následném konkrétním využití lokality.
- [63] K bodu 2.7 uvedla, že správní orgány musí svá rozhodnutí argumentačně odůvodnit tak, aby z nich vyplývaly myšlenkové pochody správního orgánu a aby taková rozhodnutí byla

přezkoumatelná. Žalovaný tak měl povinnost se řádně zabývat veškerými alternativami a také měl povinnost se řádně zabývat veškerými námitkami účastníků řízení.

- [64] K bodu 2.8 uvedla, že pokud již jednou provedený geologický výzkum ze závažných důvodů ukázal, že lokalitu pro vybudování hlubinného úložiště nelze využít, pak je vysoce nepravděpodobné, že by bližší zkoumání lokality vedlo ke zcela odlišnému závěru.
- [65] Dne 30. 3. 2016 bylo soudu doručeno vyjádření osoby zúčastněné na řízení 1) k vyjádření osoby zúčastněné na řízení 2) ze dne 3. 12. 2015, ve kterém zopakovala svá již dříve uvedená tvrzení.
- [66] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 2. 2018, č.j. 6A 131/2015-109, žalobou napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Jako první zrušovací důvod soud uvedl, že ministr měl při svém rozhodování poměřovat dotčené veřejné zájmy se zájmem na následném využití území, a to ve smyslu ustanovení § 4a odst. 6 geologického zákona ve spojení s ustanovením § 22a odst. 1 téhož zákona. Toto ustanovení městský soud vyložil extenzivně s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č.j. 7 As 59/2009-142, a ze dne 17. 12. 2010, č.j. 7 As 70/2009-190. Městský soud dovodil, že v rozhodnutí žalovaného chybí úvaha nad potenciálními dopady výstavby úložiště v nejobecnější rovině a zdůvodnění, proč by další veřejný zájem na zabránění těchto potenciálních dopadů neměl převýšit nad zájem na průzkumu a následném využití území pro výstavbu úložiště. Žalovaný měl dle názoru soudu v odůvodnění svého rozhodnutí předložit alespoň hrubý plán činností a postupů, základní parametry, vlastnosti, či podmínky fungování hlubinného úložiště jaderného odpadu tak, aby se mohl správní orgán jím náležitě zabývat a posoudit, zda neexistuje veřejný zájem, který by převýšil zájem na následném využití území. Soud sice připustil, že v době rozhodování o žádosti o stanovení průzkumného území nebyly k dispozici informace umožňující posoudit, která lokalita je nejvhodnější pro vybudování úložiště, ale zároveň dovodil, že alespoň v obecných otázkách lze možné důsledky provozování úložiště posoudit. Jako druhý zrušovací důvod městský soud uvedl, že skutečnost, že správní orgány pochybily, jestliže se nezabývaly vyjádřením Mgr. Matěje Machka, Ph.D., z Geofyzikálního ústavu Akademie věd ČR a studí společnosti AQUATEST a.s., z roku 2011, protože z nich vyplývá nevhodnost lokality pro realizaci dalších prací směřujících k vybudování úložiště. Soud uvedl, že z předložených materiálů je patrné, že využití území pro pozdější vybudování úložiště je znemožněno zejména z důvodu výskytu staré důlní činnosti v užších lokalitách [ustanovení § 4 písm. n) vyhlášky č. 215/1997 Sb.] a výskytu těžby surovin v užších lokalitách [ustanovení § 4 písm. o) téže vyhlášky]. Správní orgány dle soudu pochybily, pokud se předloženými studii nezabývaly, neboť tyto podklady naznačují, že lokalita je pro zamýšlené účely nevhodná. Ostatní žalobní námitky neshledal soud důvodnými.
- [67] Žalovaný podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 8. 2019, č.j. 9 As 121/2018-47, vyhověl a napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud nejprve dospěl k závěru, že rozsudek městského soudu není vnitřně rozporný a je přezkoumatelný. K prvnímu zrušovacímu důvodu Nejvyšší správní soud odkázal na věc vedenou pod sp.zn. 4 As 155/2018, která se též týkala stanovení průzkumného území pro zjištění podmínek pro budování úložiště, ale v jiné lokalitě. V kontextu této judikatury a následného výkladu příslušných ustanovení geologického zákona Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že první zrušovací důvod napadeného rozsudku neobstojí. Ke druhému zrušovacímu důvodu Nejvyšší správní soud uvedl, že žalovaný i ministr se předmětnými studii zabývali, přičemž soud shledal argumentaci žalovaného přesvědčivou a věcně správnou. Rovněž pak dospěl k závěru, že úvaha městského soudu o tom, že studie osvědčují nevhodnost lokality pro zamýšlené účely, je nesprávná. Nejvyšší správní soud tak uzavřel, že městský soud věc nesprávně posoudil, pokud z ustanovení § 4a odst. 6 geologického zákona dovozoval, že správní orgány musí poměřovat zájem na provedení geologického průzkumu v lokalitě se zájmem na následném využití území a že lokalita Kraví Hora je nevhodná pro vybudování úložiště. Nejvyšší správní soud rovněž formuloval v tomto rozsudku tyto právní věty:

„I. Zákonná pravidla stanovená pro vyhledávání a průzkum vybraných ložisek (§ 4a zákona č. 62/1988 Sb., o geologických pracích a o Českém geologickém úřadu) se na zvláštní zásahy do zemské kůry [§ 22a odst. 1 zákona č. 62/1988 a § 34 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon)] aplikují toliko přiměřeně, a to s ohledem na specifickou povahu a účel zvláštních zásahů do zemské kůry.

II. Při rozhodování o žádosti o stanovení průzkumného území pro zvláštní zásahy do zemské kůry (zde vytvoření hlubinného úložiště radioaktivního odpadu) nelze po správních orgánech požadovat, aby se zabývaly otázkou existence veřejných zájmů bránících následnému využití území (výstavbě úložiště). Geologický průzkum má sloužit k ověření, zda je realizace záměru v dané lokalitě vůbec možná a správní orgány posuzují pouze to, zda jiný veřejný zájem nebrání provedení samotného průzkumu.“

- [68] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [69] Dne 28. 1. 2013 podala osoba zúčastněná na řízení 1), zastoupená společností DIAMO, státní podnik, odštěpný závod GEAM, žádost o stanovení průzkumného území pro zvláštní zásahy do zemské kůry Kraví hora. Dne 20. 2. 2013 bylo ministerstvu doručeno doplnění žádosti.
- [70] Rozhodnutím ze dne 30. 5. 2013, č.j. 187/560/13, 5828/ENV/13, GEO 4/2013, ministerstvo žádosti vyhovělo. Toto rozhodnutí bylo k rozkladu žalobce rozhodnutím ministra životního prostředí ze dne 23. 12. 2013, č.j. 5389/M/13 89346/ENV/13, zrušeno z důvodu nevyořádnání některých námitek žalobce a dalších účastníků řízení, a z toho důvodu, že v rozhodnutí chybí správní úvaha, zda v dané věci existuje další veřejný zájem, který převyšuje na provedení průzkumu a následném využití ložiska podle ustanovení § 4a odst. 6 geologického zákona.
- [71] Rozhodnutím ze dne 20. 10. 2014, č.j. 2092/560/14, 73273/ENV/14, GEO 4/2013, ministerstvo žádosti vyhovělo a stanovilo průzkumné území Kraví hora pro ověření homogenní přírodní geologické struktury – horninového bloku s vhodnými geotechnickými vlastnostmi pro navazující průzkumně-geologické práce (průzkumné území pro zvláštní zásahy do zemské kůry), a to s cílem zjištění vhodných geologických strukturních, geomechanických, geochemických a hydrogeologických podmínek pro možnost vybudování hlubinného úložiště vyhořelého jaderného paliva a ostatních radioaktivních odpadů – etapu vyhledávání.
- [72] Průzkumné území bylo stanoveno pro etapu vyhledávání, doba platnosti byla stanovena do 31. 12. 2016. Dále byly rozhodnutím stanoveny podmínky pro provádění geologických prací.
- [73] Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že ministerstvo dospělo k závěru, že předmětná žádost obsahuje všechny náležitosti podle ustanovení § 4 odst. 2 geologického zákona. Nebyl shledán žádný důvod pro zamítnutí předmětné žádosti podle ustanovení § 4a odst. 5 téhož zákona. Dále se žalovaný zabýval tím, zda neexistuje další veřejný zájem, který by převýšil zájem na dalším průzkumu pro stanovení průzkumného území a následném vybudování podzemního úložiště jaderného paliva podle ustanovení § 4a odst. 6 téhož zákona, přičemž dospěl k závěru, že žádný takový veřejný zájem převyšující zájem na dalším průzkumu lokality a následném vybudování hlubinného úložiště podle předmětné žádosti nenastal.
- [74] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 7. 11. 2014 rozklad, ve kterém uváděl obdobná tvrzení a námitky jako v podané žalobě.
- [75] Ministr životního prostředí rozhodnutím ze dne 29. 4. 2015, č.j. 1063/M/15 25594/ENV/15, rozklad žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
- [76] V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministr zopakoval průběh správního řízení a shrnul obsah odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, se kterým se ztotožnil. Dále se zabýval jednotlivými námitkami žalobce.
- [77] K námitkám ohledně zmatečnosti předmětné žádosti ministr uvedl, že žadatel zůžil žádost pouze na etapu vyhledávací, přičemž žádost byla dále omezena z hlediska časového období. Dále uvedl,

že předmětné rozhodnutí bylo vydáno v souladu s požadavky správního řádu, když ministerstvo umožnil účastníkům řízení uplatnit jejich procesní práva a zabývalo se také jejich námitkami v odůvodnění v souladu s požadavky ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

- [78] K námitkám ohledně nezákonného postupu osoby zúčastněné na řízení 1) ministr uvedl, že z ustanovení § 26 odst. 4 atomového zákona vyplývá, že Správa úložišť radioaktivních odpadů vykonává svou činnost nejen na základě ročního, tříletého a dlouhodobého plánu činnosti, ale také na základě statutu. Ten byl schválen usnesením vlády č. 801 ze dne 10. 11. 2010. V této souvislosti tak ministr zmínil, že podání předmětné žádosti lze podřadit pod činnost spočívající v přípravě výstavby úložiště radioaktivních odpadů, kterou zákon osobě zúčastněné na řízení 1) ukládá. Uvedl, že usnesením vlády č. 985 ze dne 18. 12. 2013 došlo k tomu, že byl změněn postup pro vyhledání vhodné lokality pro hlubinné úložiště, který byl původně stanoven usnesením vlády č. 955 ze dne 20. 12. 2012.
- [79] K námitkám ohledně nesprávného posouzení veřejného zájmu ministr uvedl, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se ministerstvo otázkou existence dalších veřejných zájmů a jejich poměrování se zájmem na dalším průzkumu pro zvláštní zásahy do zemské kůry, tj. pro vybudování hlubinného úložiště, podrobně zabývalo. Uvedl, že hledisko efektivity nakládání s veřejnými prostředky nelze podle ustanovení § 4a odst. 6 geologického zákona použít, když je věcí žadatele, v jaké lokalitě, popř. v kolika lokalitách, požaduje stanovit průzkumné území za účelem zjištění vhodných podmínek pro vybudování hlubinného úložiště. Žadatel je při své činnosti omezen svým rozpočtem v souladu s ustanovením § 26 odst. 4 atomového zákona. Uvedl, že efektivita vynaložení veřejných prostředků na tento geologický průzkum je nepopíratelná, jejím smyslem je omezit vynakládání finančních prostředků na další etapy průzkumu pouze na lokality, které budou vyhodnoceny v etapě vyhledávání jako nejvhodnější pro vybudování hlubinného úložiště. K veřejnému zájmu vyjádřenému v referendu obce Bukov ministr uvedl, že pokud by se na základě nesouhlasu obce Bukov se stanovením průzkumného území podle předmětné žádosti nevyhovělo této žádosti, lokalita by nemohla být již nijak dále prozkoumána z hlediska její přijatelnosti pro vybudování hlubinného úložiště. K veřejnému zájmu na ochraně lokalit, u nichž nebyl získán souhlas obcí, ministr uvedl, že plán činnosti na rok 2013 byl nahrazen plánem činnosti na rok 2014, který již požadavek souhlasu obcí neobsahuje. Obce mají postavení účastníka řízení podle ustanovení § 4a odst. 2 geologického zákona. K veřejnému zájmu na ochraně přírody a krajiny, ministr uvedl, že jelikož byly povoleny geologické práce pro etapu vyhledávání, kdy budou prováděny geologické práce spojené se zásahem do pozemku pouze v omezeném rozsahu a za stanovených podmínek, tak jsou námitky o možném střetu geologických prací se zájmem na ochraně přírody a krajiny nedůvodné. Dále uvedl, že žadatel byl v prvostupňovém rozhodnutí upozorněn na existenci zvláště chráněných částí přírody a na povinnost postupovat v souladu s požadavky právních předpisů na jejich ochranu, pokud by hodlal provádět geologické práce právě na jejich území. K veřejnému zájmu na dodržování zásad činnosti správních orgánů ministr uvedl, že námitky, že by se na činnost osoby zúčastněné na řízení 1) spočívající v podání předmětné žádosti měly tyto zásady vztahovat, je třeba odmítnout jako nedůvodné, a to proto, že žadatel není orgánem veřejné moci a požadovanou činnost může vykonávat podle předmětné žádosti na základě předmětného rozhodnutí ministerstva podle příslušných ustanovení geologického zákona jako kterákoliv fyzická nebo právnická osoba, která splní podmínky požadované právními předpisy.
- [80] K námitkám týkajících se toho, že hodnocení veřejného zájmu na stanovení průzkumného území nelze opřít o podklady, shromážděné v průběhu řízení, ministr uvedl, že lokalita Kraví hora a ostatní lokality byly vybrány tak, aby vyhovovaly požadavkům pro výstavbu hlubinného úložiště z hlediska současných znalostí o geologické stavbě České republiky. Dále uvedl, že i když Společná úmluva o bezpečnosti při nakládání s vyhořelým palivem a o bezpečnosti při nakládání s radioaktivními odpady sama o sobě neukládá České republice, aby zajistila bezpečné nakládání s radioaktivními odpady tím, že vybuduje hlubinné úložiště, tak lze k tomuto závěru dospět

ve spojitosti s ostatními dokumenty, když ministr zdůraznil především směrnicí Rady 2011/70/Euratom ze dne 19. 7. 2011. Dále uvedl, že veřejný zájem na dalším průzkumu dané lokality byl dostatečně konkretizován. Ke Koncepti ministr uvedl, že z usnesení vlády č. 985 ze dne 18. 12. 2013 vyplývá, že bylo osobě zúčastněné na řízení uloženo podat návrh na stanovení průzkumného území pro sedm lokalit v letech 2013 až 2015 (geologický průzkum pouze neinvazivními metodami v přípovrchové části lokality), dále provést další průzkum vybraných čtyř lokalit v letech 2016 až 2018 (orientační zjištění geologických podmínek v hloubkové části lokality hlubokými vrty) a provést finální výběr lokality pro vybudování hlubinného úložiště ze dvou lokalit v letech 2019 až 2025 (podrobné zjištění geologických podmínek v hloubce lokality). K odkazu na Politiku územního rozvoje ministr uvedl, že účast obcí v řízení o předmětné žádosti a právní význam jejich stanoviska vyplývá z ustanovení § 4a odst. 2 geologického zákona, který obcím přiznává postavení účastníků řízení podle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu. Uvedl, že deklarace v usnesení vlády nejsou zákonným podkladem, aby obcím mohlo být přiznáno více práv, než která jim vyplývají ze zákona. Dále ministr označil jako účelovou a nepodloženou námitku, že směrnice Euratom vyplývá požadavek, aby stanovení průzkumného území bylo podmiňováno souhlasem obcí, na jejichž území se navrhuje stanovit průzkumné území.

- [81] K námitkám ohledně nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí a porušení práva účastníků řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ministr uvedl, že v průběhu řízení ministerstvo shromáždilo jak vyjádření účastníků, tak stanoviska dotčených orgánů. Z těchto podkladů ministerstvo uvážilo, které skutečnosti představují veřejné zájmy, a tyto poměřilo se zájmem na dalším průzkumu předmětné lokality v souladu s ustanovením § 4a odst. 6 ve spojení s ustanovením § 22a odst. 1 geologického zákona. Dále uvedl, že ke všem podkladům prvostupňového rozhodnutí měli účastníci řízení možnost se vyjádřit, přičemž v podaných rozkladech podrobně komentují dokumenty (uvedená usnesení vlády, plány činnosti), které označili jako neznámě nebo veřejně nepřístupné.
- [82] Dále ministr uvedl, že jelikož se podle ustanovení § 22a odst. 1 geologického zákona postupuje při vyhledávání a průzkumu území vhodného pro zvláštní zásah do zemské kůry „obdobně“ jako podle ustanovení § 4a § 4b geologického zákona, je tím dána povinnost ministerstva poměřovat další veřejné zájmy pouze se zájmem na dalším vyhledávání a průzkumu vhodného pro zvláštní zásah do zemské kůry. Uvedl, že z ustanovení § 4a odst. 6 ve spojení s ustanovením § 22a odst. 1 geologického zákona nelze dovodit povinnost ministerstva zabývat se otázkou vhodnosti dané lokality pro vybudování hlubinného úložiště nebo se zabývat možnými riziky vybudování hlubinného úložiště v předmětné lokalitě.
- [83] K odbornému vyjádření a studii zpochybňující vhodnost předmětné lokality pro vybudování hlubinného úložiště ministr dospěl k závěru, že otázka geologické vhodnosti nebo nevhodnosti dané lokality nebo otázka hodnocení rizik případného vybudování hlubinného úložiště není předmětem řízení o žádosti o stanovení průzkumného území podle ustanovení § 4a odst. 6 ve spojení s ustanovením § 22a odst. 1 geologického zákona. Tato otázka je předmětem dalších případných řízení podle jiných právních předpisů v závislosti na dalším postupu ze strany osoby zúčastněné na řízení 1) v konkrétní lokalitě.
- [84] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [85] Žalobce ani žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.

- [86] Podle ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.
- [87] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [88] Z relevantních ustanovení platného práva je třeba nejprve konstatovat, že zřizování, provoz, zajištění a likvidace zařízení pro ukládání radioaktivních odpadů v podzemních prostorech, tj. v posuzovaném případě stavba hlubinného úložiště, je podle ustanovení § 34 odst. 1 písm. b) zákona č. 44/1988 Sb. o ochraně a využití nerostného bohatství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“), jedním ze zvláštních zásahů do zemské kůry. Podle druhého odstavce tohoto ustanovení se na tyto zásahy včetně vyhledávání a průzkumu přiměřeně použije ustanovení § 11 horního zákona, který se jinak vztahuje na vyhledávání a průzkum ložisek vyhrazených nerostů a výhradních ložisek nevyhrazených nerostů a stanoví, že tuto činnost lze provádět jen na průzkumném území stanoveném podle zvláštního předpisu. Tímto předpisem je geologický zákon a jeho ustanovení § 22a a § 4a. Z dikce ustanovení § 22a geologického zákona pak vyplývá, že dochází-li k vyhledávání a průzkumu vhodné lokality pro zvláštní zásah do zemské kůry, je třeba postupovat „obdobně“ jako by se jednalo o vyhledávání a průzkum výhradního ložiska, tj. v režimu podle ustanovení § 4a geologického zákona. Má-li proto určitý subjekt záměr v budoucnosti postavit a provozovat hlubinné úložiště radioaktivního odpadu, musí pro jeho vyhledání a průzkum v řízení podle geologického zákona nechat stanovit průzkumné území. Na vyhledávání a průzkum území vhodného pro takový zásah do zemské kůry se proto použije z úpravy geologického zákona pouze její část v rozsahu ustanovení § 4a a § 4b, na něž odkazuje právě výše citované ustanovení § 22a téhož zákona.
- [89] V žalobním bodu 2.1 žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí pro nesprávné posouzení aplikace správního řádu a nepřezkoumatelnost pro nevypořádání jeho námítky.
- [90] K tomuto žalobnímu bodu soud uvádí, že jak z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, tak žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že bylo vydáno v souladu se správním řádem. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí výslovně uvedl, že se řídilo jak speciální úpravou uvedenou v geologickém zákoně, tak obecnou úpravou ve správním řádu. Správní orgány se dle názoru soudu neodmítly námitkami žalobce zabývat, když je z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zřejmé, že správní orgán aplikoval ustanovení § 4 a § 4a geologického zákona jako úpravu speciální vůči správnímu řádu, a proto se dále nezabýval námitkami žalobce týkajícími se správního řádu, jelikož se v nastolených otázkách správní řád nepoužije. V původním rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 30. 12. 2013 je pouze výslovně uvedeno, že byl rozpor původního prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy shledán v tom, že se správní orgán I. stupně v rozhodnutí nevypořádal se všemi námitkami odvolatelů, aniž by však ministr životního prostředí dále konkrétně uvedl, které všechny námitky měl na mysli. Tvrzení žalobce, že byl správní orgán I. stupně ministrem životního prostředí zavázán zabývat se námitkami žalobce týkajícími se správního řádu je tedy v rozporu s odůvodněním původního rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 30. 12. 2013. Z toho důvodu soud nepovažuje za porušení právní povinnosti spočívající ve vázanosti právním názorem uvedeným ve zrušujícím rozhodnutí nadřízeného orgánu to, že správní orgán I. stupně vypořádal námitky žalobce týkající se správního řádu v obou svých rozhodnutích prakticky stejně. Tuto žalobní námitku tak soud neshledal důvodnou.
- [91] V žalobním bodu 2.2 žalobce namítal, že postup osoby zúčastněné na řízení 1) při podání žádosti o stanovení průzkumného území byl nezákonný, když v době podání žádosti o stanovení

průzkumného území byl platný a účinný plán činnosti na rok 2013, který stanovil podmínku pro podání předmětné žádosti spočívající v souhlasu dotčených obcí.

- [92] Podle ustanovení § 26 odst. 1 atomového zákona pro zajišťování činností spojených s ukládáním radioaktivních odpadů Ministerstvo průmyslu a obchodu zřizuje Správu jako organizační složku státu. Správa vykonává příslušné činnosti na základě povolení podle § 9 odst. 1. V případě jejího zrušení přecházejí práva a závazky Správy na zřizovatele.
- [93] Podle ustanovení § 26 odst. 3 písm. a) téhož zákona je předmětem činnosti Správy příprava, výstavba, uvádění do provozu, provoz a uzavření úložišť radioaktivních odpadů a monitorování jejich vlivu na okolí.
- [94] Podle ustanovení § 26 odst. 4 věty první téhož zákona svou činnost vykonává Správa na základě vládou schváleného statutu, rozpočtu a ročního, tříletého a dlouhodobého plánu činnosti.
- [95] Soud se v tomto případě shoduje se žalovaným, že oprávnění k podání předmětné žádosti vyplývá přímo z ustanovení § 26 odst. 1 a 3 atomového zákona. K plánu činnosti soud uvádí, že plán činnosti na rok 2013 předpokládal jiný typ geologických průzkumných prací (hluboké vrty a další technické práce se zásahy do pozemků), nikoliv pouze etapu vyhledávací, která byla stanovena v plánu činnosti na rok 2014. Tato „změna strategie“, jak byla nazvána osobou zúčastněnou na řízení, byla dána skutečností, že dotčené obce nechtěly dát souhlasy s navrhovanými pracemi.
- [96] Na druhou stranu je však třeba souhlasit se žalobcem v tom, že stanovil-li plán činnosti na rok 2013 podmínku v podobě souhlasu dotčených obcí, byla osoba zúčastněná na řízení 1) tímto plánem činnosti vázána a podala-li žádost v rozporu s touto podmínkou, měl ji žalovaný vyzvat k doplnění žádosti, popř. řízení o takové žádosti zastavit. Jednalo se tedy o vadu žádosti, která však byla v průběhu řízení odstraněna, a to proto, že byl v mezidobí vydán plán činnosti na rok 2014, který již předmětnou podmínku souhlasu dotčených obcí nevyžadoval.
- [97] V daném případě se tedy jednalo o vadu žádosti, resp. vadu samotného řízení, která však byla v průběhu řízení odstraněna, a nemohla dle názoru soudu mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud také odmítá tvrzení, že by podání takové žádosti mohlo být kvalifikováno jako správní delikt podle atomového zákona, když podáním této žádosti osoba zúčastněná na řízení 1) jen realizovala své zákonné oprávnění. Z uvedených důvodů soud neshledal tuto žalobní námitku důvodnou.
- [98] V žalobním bodu 2.3 žalobce namítal, že žalovaný nezákonně vypořádal námitky žalobce ohledně nedostatků předmětné žádosti, neboť tato žádost neuvádí jasně a srozumitelně etapu prací, cíl, rozsah a způsob a provádění prací a dobu, na kterou má být průzkumné území stanoveno. V podbodu a) namítal, že není patrné, na jakou dobu mělo být průzkumné území stanoveno, když existoval rozpor mezi žádostí a doplněním žádosti. V podbodu b) pak namítal, že z průběhu správního řízení není patrné, že by osoba zúčastněná na řízení 1) svou žádost zúžila pouze na etapu vyhledávací.
- [99] K tomuto žalobnímu bodu soud uvádí vůdčí zásadu „posuzovat podání podle obsahu“, kterou se při posouzení této žalobní námitky řídil, stejně jako se jí řídily žalovaný a správní orgán I. stupně. Podání osoby označené na řízení 1), které bylo nazváno „doplnění žádosti“ tak ve smyslu této zásady soud považuje na jedné straně za částečné doplnění žádosti v části týkající se časového vymezení žádosti a na druhé straně jako zúžení žádosti v části týkající se etapy prací. Z obsahu doplnění žádosti je zcela jasně patrné, že původní žádost byla omezena tak, že osoba zúčastněná na řízení 1) požadovala stanovení průzkumného území na období od roku 2013 do roku 2016, a to pouze pro etapu vyhledávání, nikoliv již pro etapu průzkumu.
- [100] Takovou úpravou žádosti soud považuje za souladnou se správním řádem, žalovaný nebyl povinen žadatele vyzývat k jakémukoli upřesnění a žalobce nemohl být tímto postupem zkrácen

na svých právech. Ostatně o tom, že správní orgán I. stupně rozhodl v souladu s vůlí žadatele, svědčí i ta skutečnost, že žadatel proti prvostupňovému rozhodnutí nebrojil odvoláním, což by pravděpodobně učinil, pokud by správní orgán I. stupně rozhodl jinak, než svým doplněním žádosti žadatel zamýšlel.

- [101] Je třeba sice konstatovat, že v prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že doba platnosti průzkumného území byla stanovena direktivně v souladu se zavedenou praxí, a to po zhodnocení všech skutečností a podkladů, když uvedenou dobu považoval správní orgán I. stupně za přiměřenou pro realizaci zamýšlených geologických prací. Byť tedy odůvodnění napadeného rozhodnutí je s těmito tvrzeními v rozporu, tj. že žadatel zúžil žádost pouze na etapu vyhledávací, přičemž žádost byla dále omezena z hlediska časového období, nepovažuje soud tento rozpor za natolik závažný, a to z toho důvodu, že jak z prvostupňového rozhodnutí, tak z napadeného rozhodnutí je jasně patrné, na jakou dobu bylo průzkumné území stanoveno a pro jaké práce. Chyběly-li by tyto údaje, pak by rozhodnutí nepochybně bylo nezákonné. Z toho důvodu soud ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.
- [102] V žalobním bodu 2.4 a duplicitním bodu 2.1 žalobce namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí pro nesprávné vedení spisu, které způsobilo porušení jeho práva na vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Namítal, že správní spis neobsahoval veškeré dokumenty týkající se předmětného řízení, jednotlivé dokumenty se nacházely na internetových stránkách žadatele. Žalobce tak neměl možnost se některým dokumentům dostat.
- [103] Soud k těmto žalobním bodům uvádí, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce se ke všem podstatným dokumentům v průběhu řízení vyjádřil, když je citoval ve svých podáních. Námitky týkající se porušení jeho práva na vyjádření se k podkladům rozhodnutí tak soud považuje za účelové.
- [104] Dále soud uvádí, že je sice pravdou, že osoba zúčastněná na řízení 1) na svých webových stránkách zveřejnila další dokumenty, ale to jen z toho důvodu, který předešlela v soudním řízení, tj. aby svůj záměr více vysvětlila veřejnosti, jelikož se jednalo a nadále jedná o velmi citlivé a mediálně frekventované téma. Tyto dokumenty dle názoru soudu nesloužily jako podklady rozhodnutí, ale jen a pouze jako zdroj dalších doplňujících informací. Samotná žádost a její přílohy obsahovaly všechny náležitosti stanovené geologickým zákonem, a tyto náležitosti správní orgán I. stupně posuzoval. V daném případě soud nedospěl k závěru, že by správní orgán postupoval při vedení spisu chybně, když komentoval a vycházel z některých veřejně dostupných informací obecného charakteru, který osoba zúčastněná na řízení 1) uvedla na svých internetových stránkách. Ani tuto žalobní námitku tak neshledal soud důvodnou.
- [105] V žalobním bodu 2.5 žalobce namítal, že při posuzování veřejných zájmů nebylo zohledněno následné využití předmětného území.
- [106] Podle ustanovení § 4a odst. 6 geologického zákona ministerstvo žádost o stanovení průzkumného území dále zamítne zejména v případě, že průzkum je v rozporu se státní surovinovou politikou, státní politikou životního prostředí, zájmy obrany státu, zahraničními závazky státu nebo pokud další veřejný zájem převyší zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska.
- [107] V původním rozhodnutí ministr uvedl, že další rozpor původního prvostupňového rozhodnutí spočívá v tom, že v rozhodnutí chybí správní úvaha ministerstva o tom, zda v dané věci existuje další veřejný zájem, který převyšuje zájem na dalším průzkumu a následném využití ložiska podle ustanovení § 4a odst. 6 geologického zákona. V této souvislosti ministr odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, č.j. 11A 69/2010-52 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č.j. 7As 59/2009-142, a ze dne 17. 12. 2010, č.j. 7As 70/2009-190. Shrnuje, že ministerstvo tak musí z úřední povinnosti zkoumat již v řízení

o žádosti o stanovení průzkumného území, zda neexistuje další veřejný zájem, který by převýšil zájem na následném určitém způsobu využití území.

- [108] Naproti tomu v žalobou napadeném rozhodnutí ministr uvedl, že jelikož se podle ustanovení § 22a odst. 1 geologického zákona postupuje při vyhledávání a průzkumu území vhodného pro zvláštní zásah do zemské kůry „obdobně“ jako podle ustanovení § 4a a § 4b geologického zákona, tak je tím dána povinnost ministerstva poměřovat další veřejné zájmy pouze se zájmem na dalším vyhledávání a průzkumu vhodného pro zvláštní zásah do zemské kůry. Uvedl, že z ustanovení § 4a odst. 6 ve spojení s ustanovením § 22a odst. 1 geologického zákona nelze dovodit povinnost ministerstva zabývat se otázkou vhodnosti dané lokality pro vybudování hlubinného úložiště nebo se zabývat možnými riziky vybudování hlubinného úložiště v předmětné lokalitě.
- [109] Pojem veřejného zájmu není ze své povahy neurčitého právního pojmu obecně definován. K naplnění pojmu „veřejný zájem“ se vyjádřil Ústavní soud ve svém nálezu sp.zn. Pl. ÚS 24/2004 (Sb. US, sv. 37, n. č. 130; 327/2005 Sb.), který uvádí: *„Veřejný zájem v konkrétní věci by měl být zjišťován v průběhu správního řízení na základě poměrování nejružnějších partikulárních zájmů, po zvážení všech rozporů a připomínek. Z odůvodnění správního rozhodnutí pak musí zřetelně vyplynout, proč veřejný zájem převážil nad řadou jiných partikulárních zájmů. Veřejný zájem je třeba nalézt v procesu rozhodování o určité otázce (typicky např. o vyvlastňování) a nelze jej v konkrétní věci a priori stanovit.“*
- [110] Soud při posouzení této námítky vycházel z právního názoru vyjádřeného ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu, přičemž aplikoval závěry vycházející z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, č.j. 4 As 155/2018-63. V této věci bylo předmětem řízení stanovení průzkumného území v lokalitě Čihadlo.
- [111] V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud nejprve vyjádřil k použití předcházející judikatury, o kterou v nyní projednávané věci opíral svou argumentaci žalobce a rovněž městský soud o ni opřel svůj první zrušovací důvod ve svém původním rozsudku. K rozsudku č.j. 7 As 59/2009-142, Nejvyšší správní soud nejprve odlišil obě posuzované věci a zdůraznil, že ve věci, jíž se týkal rozsudek č.j. 7 As 59/2009 – 142, *„[b]ylo vysoce pravděpodobné, že pokud bude geologický průzkum úspěšný, požádá soukromý investor i o příslušná povolení nutná pro dobývání nerostu samého. Jelikož jsou aktivity směřující k budoucímu dobývání nerostu pro žadatele finančně nákladné, bylo namístě, aby se správní orgán v co nejranější fázi celého procesu zabýval otázkou, zda neexistuje závažný veřejný zájem bránící těžbě samotné a nečinil tak až ve fázi povolování dobývání nerostu.“*
- [112] Naopak ohledně průzkumu ke zjištění podmínek pro umístění úložiště soud v tomto rozsudku uvedl, že *„[g]eologický průzkum zde má sloužit pouze k ověření, zda je realizace hlubinného úložiště v dané lokalitě vůbec možná. Daná lokalita představuje jen jednu z mnoha (zde konkrétně sedmi) alternativ. Proto ani není s jistotou dáno, zda na fázi geologického průzkumu budou navazovat další procesní fáze směřující k samotné realizaci výstavby úložiště. K této realizaci nakonec může, ale nemusí dojít. Geologický průzkum zde slouží pouze tomu, aby SÚRAO získala potřebné prvotní informace o tom, zda je daná lokalita vhodná. Je přitom pravděpodobné, že v šesti ze sedmi předem vybraných lokalit k navazujícím fázím procesu vůbec nedojde. Za této situace by bylo předčasně a neúměrně přísné požadovat po správních orgánech, aby se zabývaly otázkou existence veřejných zájmů bránících výstavbě hlubinného úložiště samého, resp. aby SÚRAO předkládala ke všem uvažovaným lokalitám detailní informace o parametrech jednotlivých možných úložišť, bez nichž posouzení této otázky není do důsledku možné. Navíc samotný výběr úložiště pro další fáze povolovacích řízení budou nepochybně určovat právě výsledky geologického průzkumu samotného. Proto požadavek poměrování 'dalších veřejných zájmů' se zájmem na 'dalším průzkumu a následném využití vybraného ložiska' by mohl ve svém důsledku být technicky nesplnitelný, jestliže určité parametry hlubinného úložiště bez provedení průzkumu zjistit nelze.“*
- [113] Závěrem k této otázce pak soud uvedl, že *„[m]inistr v této souvislosti správně uvedl, že otázka, zda jiný veřejný zájem nepřevýšil zájem na stanovení průzkumného území, může být zkoumána výlučně ve vztahu k předmětu řízení o stanovení průzkumného území, konkrétně tedy jen k těm činnostem, které mohou být konány*

na základě rozhodnutí o stanovení průzkumného území (tj. průzkum), bez vazby na další případné využití území. Ostatně správní orgány vliv průzkumu na veřejný zájem na ochraně vod také posoudily. V době rozhodování o žádosti o stanovení průzkumného území nejsou k dispozici kompletní relevantní informace umožňující posoudit, která lokalita je pro vybudování hlubinného úložiště nevhodnější, a SÚRAO, resp. správní orgány ani nemohou být objektivně schopny předložit informace ke všem možným variantám případné konečné realizace.“

- [114] Výše uvedené dle názoru soudu plně dopadá i na právě projednávanou věc, neboť o podobnosti věcí posuzovaných v rozsudku sp.zn. 4 As 155/2018 a nyní nemůže být pochyb. V obou případech jde o výklad stejných ustanovení horního zákona a geologického zákona ohledně podmínek stanovení průzkumného území pro zvláštní zásahy do zemské kůry (etapa vyhledávání) za účelem zjištění podmínek pro potenciální výstavbu úložiště. Naopak jediným – právně nevýznamným – rozdílem v posuzovaných věcech byla různá identita žalobců, respektive osob zúčastněných na řízení, a jiná lokalita potenciálního úložiště. Tento rozdíl však není překážkou pro užití výše citovaného právního názoru na projednávanou věc.
- [115] Zdejší soud dále k argumentu týkajícímu se gramatického výkladu ustanovení § 4a odst. 6 geologického zákona (užití „obdobně“), opětovně odkazuje na výše citovaný rozsudek, kde je konstatováno, že *„Nejvyšší správní soud uvádí, že stavbu hlubinného úložiště je potřebné podle § 34 odst. 1 písm. b) zákona č. 44/1988 Sb. o ochraně a využití nerostného bohatství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen 'horní zákon'), posuzovat jako jeden ze zvláštních zásahů do zemské kůry. Z druhého odstavce tohoto ustanovení vyplývá, že se na uvedené zásahy včetně vyhledávání a průzkumu přiměřeně použije § 11 horního zákona, který se jinak vztahuje na vyhledávání a průzkum ložisek vyhrazených nerostů a výhradních ložisek nevyhrazených nerostů a stanoví, že tuto činnost lze provádět jen na průzkumném území stanoveném podle zvláštního předpisu. Tímto předpisem je geologický zákon, konkrétně jeho ustanovení 22a a § 4a. Ze znění § 22a geologického zákona plyne, že je při vyhledávání a průzkumu vhodně lokality pro zvláštní zásah do zemské kůry potřeba postupovat 'obdobně' jako by se jednalo o vyhledávání a průzkum výhradního ložiska, tj. v režimu podle § 4a geologického zákona.“*
- [116] Dále lze konstatovat, že na zmiňované ustanovení § 34 horního zákona upozornila ve vyjádření ke kasační stížnosti i SÚRAO. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného ve zrušovacím rozsudku vyplývá, že *„vůdčím principem užití příslušných ustanovení geologického zákona je právě princip přiměřenosti. Zvláštní zásahy do zemské kůry jsou činností výrazně odlišnou od vyhledávání a průzkumu ložisek výhradních nerostů, činností relativně nově upravenou (zatímco dobývání nerostů je činností s dlouhou historií), užívají se při ní relativně nové technologie a činnost může sledovat jiné cíle z hlediska společenského i ekonomického. Je tedy pochopitelné, pokud se „pravidla hry“ dle geologického zákona pro průzkum a dobývání nerostů nepoužijí mechanicky, ale naopak „jen“ přiměřeně na zvláštní zásahy do zemské kůry ve smyslu ustanovení § 34 odst. 1 horního zákona. Tímto prizmatem je třeba také korigovat výklad § 22a odst. 1 geologického zákona a slova obdobně, které je v tomto ustanovení poněkud nevhodně užito, přičemž nevhodnost je patrná z účelu právní úpravy a výslovného znění § 34 odst. 2 horního zákona.“*
- [117] Městský soud k této námitce dále dodává, že v duchu zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu korigoval i svůj původní názor, dle něhož měl žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí předložit *„alespoň hrubý plán činností a postupů, základní parametry, vlastnosti, či podmínky fungování“* úložiště. Dle Nejvyššího správního soudu nemá tento požadavek oporu v zákoně. Obsah žádosti o stanovení průzkumného území je stanoven úplným výčtem v ustanovení § 4 odst. 2 geologického zákona, ze žádné ze stanovených náležitostí žádosti však nelze dovodit dříve uvedený požadavek. Tento požadavek navíc pomíjí, že žádost o stanovení průzkumného území je podána v nejranější fázi celého procesu (etapa vyhledávání). Bylo by předčasné, aby žadatel (SÚRAO) již v této fázi předkládal požadované informace. Logické pořadí kroků je totiž opačné – po provedení geologického průzkumu v lokalitách vyhodnotí SÚRAO jeho výsledky a teprve pak může stanovit „plán činností a postupů“, parametry úložiště a podobně. Lze rovněž souhlasit s argumentem, že v době rozhodování o žádosti o stanovení průzkumného území nejsou

k dispozici relevantní informace umožňující posoudit, která lokalita je nejvhodnější pro vybudování hlubinného úložiště.

- [118] Závěrem pak lze uvést, že Česká republika je státem, na jehož území vznikají radioaktivní odpady, včetně vysoce radioaktivních odpadů tvořených vyhořelým jaderným palivem vzniklým v důsledku provozování jaderných elektráren Temelín a Dukovany, přičemž je v takovém případě pak třeba řešit otázku, jak se s tímto radioaktivním odpadem vypořádat. Nalezení vhodné lokality pro vybudování hlubinného úložiště je tak legitimním cílem a postupem.
- [119] Z výše uvedených důvodů tedy neshledal ani tuto žalobní námitku důvodnou.
- [120] V bodu 2.6 žalobce namítal, že správní orgán I. stupně nesprávně posoudil váhu různých aspektů veřejného zájmu ve věci, které žalobce blíže specifikoval v podbodech a) až e) tohoto žalobního bodu.
- [121] Soud k této žalobní námitce úvodem konstatuje, že jak již bylo uvedeno výše, tak z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že ustanovení § 4a odst. 6 geologického zákona umožňuje správnímu orgánu určitý prostor pro správní úvahu. V daném případě soud neshledal, že by správní orgán překročil meze správního uvážení, či jej zneužil, prvostupňové rozhodnutí, jakož i žalobou napadené rozhodnutí totiž správní úvahu obsahuje a jen z odlišného názoru žalobce nelze vyvodit, že by byla správní úvaha aplikována v rozporu se zákonem.
- [122] K otázce posouzení veřejného zájmu hospodárnosti a efektivitě nakládání s veřejnými prostředky soud uvádí, že výběr lokalit jistě nemůže být svévolný. V daném případě je však třeba nejprve vytipované lokality prozkoumat a poté rozhodnout, která z nich je nejvhodnější pro vybudování hlubinného úložiště. Právě vybudování hlubinného úložiště bez předchozího náležitého průzkumu lokality by bylo dle názoru soudu v rozporu s touto zásadou. Lze také rovněž konstatovat, že tato otázka není předmětem tohoto řízení i z toho důvodu, že se jedná o otázku dohledové činnosti Rady Správy úložišť radioaktivních odpadů, příp. o nastavení určitých hranic vládou v rámci statutu, plánu činnosti a státního rozpočtu.
- [123] K otázce posouzení veřejného zájmu vyjádřeného v referendu obce Bukov soud uvádí, že se neztotožňuje s přístupem žalovaného, který říká, že výsledek několika obecních referend nelze považovat za vyjádření veřejného zájmu převyšujícího zájem na vybudování hlubinného úložiště. Zcela určitě se v případě názoru občanů v referendu jedná o určité vyjádření veřejného zájmu. V daném případě je však třeba ovšem konstatovat, že se jedná o nástroj přímé demokracie umožňující na komunální úrovni vyjádření se k otázce týkající se samostatné působnosti obce (srov. ustanovení § 6 zákona č. 22/2004 Sb., o místním referendu). V posuzovaném případě mělo referendum tzv. konzultativní povahu, neboť obec sama v řízení v rámci své samostatné působnosti nerozhoduje. Výsledek referenda v tomto případě zavazuje orgány obce, resp. její orgány, v tom smyslu, že mají povinnost zastupovat coby účastník řízení zájem vyjádřený výsledkem konaného místního referenda. Ostatně, jak vyplývá z tohoto řízení, tak i z řízení týkajících se ostatních lokalit vytipovaných pro výstavbu hlubinného úložiště, které projednávají jiné senáty Městského soudu v Praze, některé obce podpořily jako osoby zúčastněné na řízení před zdejším soudem žalobce, či žalobu samy podaly a vyjádřily tak nesouhlas se stanovením průzkumného území. Jakým způsobem se tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal s výsledkem místního referenda, je irrelevantní, neboť se nejedná o námitku, s níž by bylo nutné se jakkoli vypořádat, ale pouze mandát obcím uplatňování námitek v průběhu správního řízení a řízení před soudem.
- [124] K otázce posouzení veřejného zájmu na ochraně obcí, u nichž nebyl získán jejich souhlas, soud odkazuje na vypořádání žalobní námitky 2.2, kde se plány činnosti na rok 2013 a 2014 zabýval, když zde dospěl k závěru, že sice žadatel postupoval v rozporu s plánem činnosti na rok 2013, čímž de facto obce „obešel“, když podal žádost bez jejich souhlasu, ovšem tato vada žádosti a řízení byla zhojena vydáním plánu činnosti na rok 2014. Nadto lze konstatovat, že zcela určitě

nelze reálně očekávat, že by jakákoliv obec v České republice dala souhlas se stanovením průzkumného území na svém území. Rovněž lze konstatovat, že obce mají možnost své námitky a připomínky vyjádřit jako účastník řízení podle ustanovení § 4a odst. 2 geologického zákona.

- [125] K otázce posouzení veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny soud uvádí, že lze jistě souhlasit s tím, že stanovené průzkumné práce nejsou s veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny v rozporu.
- [126] K otázce posouzení veřejného zájmu na dodržování zásad činnosti správních orgánů soud uvádí, že tento zájem zcela jistě prostupuje všechna správní řízení. Námitky, že by se na činnost osoby zúčastněné na řízení 1) spočívající v podání předmětné žádosti měly tyto zásady vztahovat, je třeba odmítnout jako nedůvodné, a to proto, že žadatel není orgánem veřejné moci. Požadovanou činnost totiž může vykonávat kterákoliv fyzická nebo právnická osoba, která splní podmínky požadované právními předpisy.
- [127] Námitky uvedené v žalobním bodu 2.6 tak soud rovněž neshledal důvodnými.
- [128] V žalobním bodu 2.7 žalobce namítal, že podklady shromážděné v průběhu řízení neprokazují veřejný zájem na stanovení průzkumného území. V podbodě a) opětovně namítl, že osoba zúčastněná na řízení postupovala v rozporu s plánem činnosti na rok 2013. Dále v podbodě b) namítal, že správní orgány měly zkoumat, zda je dán důvod pro nezbytnost vybudování hlubinného úložiště na území České republiky, resp. zda není možné uložit nebezpečný odpad do hlubinných úložišť v jiných státech. V podbodě c) namítal, že Koncepce nakládání s radioaktivními odpady a vyhořelým jaderným palivem v České republice ukládala do roku 2015 vybrat dvě finální lokality pro hlubinné úložiště, přičemž stanovení průzkumných území pro 7 kandidátních lokalit je s ní v rozporu. V podbodě d) namítal, že Politika územního rozvoje přikazovala vybrat vhodné lokality pro vybudování hlubinného úložiště pouze za účasti obcí. V podbodě e) namítl, že se ministr nedostatečně vypořádal s požadavky směrnice Euratom, když dále účinná účast v řízení nemůže zahrnovat pouze formální postavení veřejnosti, co by účastníka řízení, nýbrž musí vést k faktickému zohlednění zájmů veřejnosti při rozhodování ve věcech zřízení hlubinného úložiště.
- [129] Soud k tomuto žalobnímu bodu uvádí, že lokalita Kraví hora stejně jako ostatní vybrané lokality byla vytipována tak, aby vyhovovala požadavkům pro výstavbu hlubinného úložiště z hlediska současných znalostí o geologické stavbě České republiky. Ze společné úmluvy ve spojení se směrnicí Euratom vyplývá, že Česká republika zajistí bezpečné nakládání s radioaktivními odpady tím, že vybuduje hlubinné úložiště.
- [130] Konkrétně ke Koncepci soud uvádí, že osobě zúčastněné na řízení 1) bylo tímto vládním nařízením uloženo podat návrh na stanovení průzkumného území pro sedm lokalit v letech 2013 až 2015, dále provést další průzkum vybraných čtyř lokalit v letech 2016 až 2018 a provést finální výběr lokality pro vybudování hlubinného úložiště ze dvou lokalit v letech 2019 až 2025. Koncepce pro nakládání s radioaktivními odpady tak směřuje k vytipování vhodných lokalit, následnému stanovení průzkumného území, a po provedení průzkumu a následném vybrání nejvhodnější lokality, vybudování hlubinného úložiště v té lokalitě, která se po provedeném geologickém průzkumu ukáže jako nejvhodnější. Je třeba především zdůraznit, že se jedná o dokument strategického a koncepčního charakteru, přičemž nedodržení v něm uvedeného harmonogramu nelze považovat za vadu žádosti či dokonce samotného rozhodnutí ve věci.
- [131] Politika územního rozvoje operuje na rozdíl od plánu činnosti na rok 2013 s pojmem „účasť obcí“, který je třeba vykládat tak, že se jím rozumí postavení účastníka řízení podle ustanovení § 4a odst. 2 geologického zákona. Požadavek na souhlas dotčených obcí byl obsažen pouze v plánu činnosti na rok 2013, žádný jiný právní předpis ani koncepční dokument takový explicitní požadavek neobsahuje. Z obsahu správního spisu vyplývá, že účast veřejnosti byla ve správním řízení zajištěna právě prostřednictvím ustanovení § 4a odst. 2 geologického zákona.

- [132] K možnosti uložení radioaktivního odpadu v zahraničí, soud uvádí, že mu není známo, že by některý jiný stát na svém území umožňoval ukládání radioaktivního odpadu z České republiky, přičemž žalovaný nebyl dle názoru soudu povinen se v rozhodnutí touto alternativou zabývat, když se jedná spíše o politickou, nikoli však právní okolnost. Z výše uvedených důvodů proto soud neshledal námitky uvedené v tomto žalobním bodu důvodnými.
- [133] V žalobním bodu 2.8 žalobce namítal, že správní orgány nevzaly při svém rozhodování v úvahu námitky o nevhodnosti lokality pro vybudování hlubinného úložiště, když odkázal na odborné vyjádření Mgr. Matěje Machka, Ph.D., z Geofyzikálního ústavu Akademie věd České republiky, a studii společnosti AQUATEST a.s. z roku 2011, z nichž vyplývá nevhodnost lokality pro realizaci dalších prací směřujících k vybudování hlubinného úložiště a značná rizikovost takového postupu, a to především z důvodu výskytu staré důlní činnosti a těžby surovin v užších lokalitách ve smyslu ustanovení § 2 vyhlášky č. 215/1997 Sb.
- [134] Městský soud v Praze ze správního spisu ověřil, že na studie odkázala osoba zúčastněná na řízení 2) v průběhu správního řízení ve svém vyjádření ze dne 13. 3. 2013 (na č. 1. 50 části správního spisu, označené jako „podklady pro jednání rozkladové komise 18. 10. 2013“) a přiložila k němu jako přílohu č. 1 vyjádření Mgr. Matěje Machka a dále odkázala jako na přílohu č. 2 na studii společnosti AQUATEST. Na studie odkazoval i žalobce a rovněž argumentoval nevhodností dané lokality pro průzkum a další práce. Žalovaný se pak na str. 15 svého rozhodnutí těmito podklady zabýval a na argumentaci žalobce v jeho vyjádření reagoval. Uvedl, že „*nepovažuje citované studie za relevantní a dostatečné podklady pro zamítnutí žádosti PÚ ZZZK Kraví Hora, protože bez navržených doplňujících geologických prací nelze ověřit věrohodnost a hodnověrnost citovaných podkladů pro definitivní uzavření vyhledávací etapy geologického průzkumu*“. Vyjádření Mgr. Machka výslovně označil za „*závažný materiál*“, který však obsahuje „*pouze kompilát výstupů z výzkumných geologických prací a interpolované či extrapolované výsledky těžebního a ložiskového průzkumu*“ (str. 16 rozhodnutí žalovaného). Uzavřel, že pro definitivní rozhodnutí o vhodnosti horninového masivu je nutná řada doplňujících geologických prací. K tomu je právě nutné stanovení průzkumného území, o němž žalovaný rozhodoval. S touto argumentací se soud ztotožnil.
- [135] Osoba zúčastněná na řízení 2) ve svém rozkladu opět na studie odkazovala a namítala, že žalovaný ve svém rozhodnutí skutečnosti, které plynou z těchto studií, nebral v úvahu. Podle ní však tyto studie postačují k přijetí závěru, že lokalita Kraví Hora je pro účely vybudování úložiště nevhodná. Ministr se ve svém rozhodnutí tímto argumentem zabýval a námitku vypořádal. Uvedl (str. 14 a 15 rozhodnutí ministra), že co se týče dalších důkazů „*otázka geologické vhodnosti nebo nevhodnosti dané lokality nebo otázka hodnocení rizik případného vybudování HÚ není předmětem řízení o žádosti o stanovení PZZZZK podle ustanovení § 4a odst. 6 ve spojení s ustanovením § 22a odst. 1 geologického zákona*“ s tím, že tato otázka bude předmětem dalších případných řízení v závislosti na dalším postupu SÚRAO. Z uvedeného vyplývá, že i ministr se odpovídajícím způsobem s námitkami (a studii) vypořádal.
- [136] Soud dále uvádí, že odborné vyjádření Mgr. Matěje Machka neobsahuje žádný definitivní závěr: uvádí pouze, že „*je pravděpodobné*“, že lokalita Kraví Hora splňuje vylučující kritéria dle výše uvedených ustanovení tehdy platné vyhlášky č. 215/1997 Sb. K tomu soud dále poznamenává, že studie společnosti AQUATEST není jako celek součástí spisového materiálu, když se ve spisovém materiálu se nachází pouze mapa „*střetu zájmů*“ v dotčeném území, která byla v rámci studie vypracována a která je přílohou č. 3 k doplnění žádosti SÚRAO o stanovení průzkumného území. K tomu je navíc nutno podotknout, že se jedná o ryze odbornou otázku a z obsahu žádosti o stanovení průzkumného území, stejně jako z obsahu správního spisu a správních rozhodnutí, je zřejmé, že tuto otázku měl definitivně (či přesněji definitivně pro danou etapu a procesní fázi výběru úložiště) zodpovědět právě geologický průzkum prováděný SÚRAO dle rozhodnutí žalovaného, respektive rozhodnutí ministra. Městský soud dále dodává, že není povolán k vlastnímu hodnocení odborných otázek, k jejichž posouzení jsou příslušné správní orgány, navíc až po důkladném průzkumu dané lokality, jak již bylo uvedeno výše. V této

souvislosti lze uvést, že „[s]právní soudnictví je vybudováno na prioritě přezkumu zákonnosti posouzení věci (*questiones iuris*) s tím, že soud nemá při své činnosti nabrazovat činnost správního orgánu. V tomto obledu je třeba též poukázat na zásadu odbornosti a specializace výkonu veřejné správy, a to i při rozhodování o právech a povinnostech adresátů veřejnosprávního působení. Právě při zjišťování a vyhodnocování faktů případu by se měla projevit odborná specializace a oborová zkušenost personálního aparátu správních orgánů“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 5 As 161/2016 – 21).

[137] Ani tuto žalobní námitku tak neshledal soud důvodnou.

[138] Soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

[139] Výrok II. o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

[140] Výrok III. je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s.ř.s., když osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost v řízení, a proto jim náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. října 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu